

Seg skal slutte med at takke den ærede Forespørger og at knytte mit Ønske til de andre her i Salen udtalte om, at den højt-ærede Justitsminister snarest vil tage Anledning til at faa dette Spørgsmaal grundig undersøgt.

Styr: Naar jeg først faar Ordet, efter at allerede saa mange Talere have udtalt sig om denne Sag, ligger det i Sagens Natur, at der allerede vil være sagt det væsentlige af, hvad jeg kunde have at sige, og jeg vil derfor ogsaa beslitte mig paa at fatte mig i saa stor Korthed som muligt. Først maa jeg maaske begynde med at udtale, at det ingenlunde er min Mening, at det skulde kunne lade sig gøre, at nogen som helst Stat uden videre i sin Ordning af saadanne Forhold kunde følge den kristelige Morals Forskrift. Det ligger i Sagens Natur, at saa længe vi ikke faa et Samfund bestaaende af lutter Kristne i nogen Stat her paa Jorden, lader det sig ikke gøre, og det er jo heller ikke det, som Kristendommen direkte skal fordre, thi dens Opgave skal være det, at den skal ad indirekte Vej, ved at vinde Indflydelse paa Samfundets Borgere fremme sine Formaal. Men Staten maa dog ogsaa fra sit eget Synspunkt betragtet have et moralsk Formaal, gøre, hvad den kan for at fremme Sædeligheden blandt Borgerne og altsaa gøre, hvad den kan for paa dette Punkt at modarbejde Uædeligheden. Naar der saa bliver Spørgsmaal om, hvorledes denne skal modarbejdes, ja, saa mener jeg selvfølgelig ikke, at det skal ske udelukkende derved, at man anvender Straffemidler. Allerede af den Grund kan dette ikke være Tilfældet, da det ligger i Sagens Natur, at Straffen vil vende sig fortrinnsvis eller saa godt som udelukkende mod den ene af de to skyldige, mod Kvinden, men ikke mod Manden. Manden vil som Regel ikke kunne rammes, og det vilde være umuligt i noget Samfund, antager jeg, at kunne gennemføre Love, hvorved man vil kunne ramme Mændene for Uædelighed. Det er altsaa ikke min Mening, at der skal indføres Straffebestemmelser for Utugt.

Seg maa desværre erkende, at saaledes som Forholdet er ved den Ordning, vi have her i Landet, er der vel ikke ved Lov sat Straf for Utugt, men der er i Virkeligheden sat en meget alvorlig Straf for de Kvinders Utugt, som ere indskrevne i de offentlige Bordeller. Den tungne Indskrivning er en Straf, som efter min Mening er værre end Fængsel og Lugthusstraf. Det, som bør være Statens Opgave, maa jo paa den ene Side være at tage det Hensyn, som

maa tages for at skærme de uskyldige mod at komme til at lide under de frygtelige Følger, den forførdelige Sygdom, som Utugten kan føre over dem, og paa den anden Side træffe sin Ordning saaledes, at man ikke kommer til mod Statens Vilje at fremme Uædeligheden. Jeg er imidlertid bange for, at den Ordning, vi have her i Landet, med Nette maa siges at fremme Uædeligheden, navnlig over for de unge Mænd, ved at give dem en indbildt Tryghed, som jo dog i Virkeligheden ikke eksisterer, og derved indirekte bidrage fit til, at Uædeligheden bliver større mellem dem, end den vel ellers vilde være. Altsaa, jeg maa tilstaa, at den Ordning, som vi have her i Landet, kan jeg ikke føle mig paa nogen Maade tilfredsstillet ved. Jeg kan i saa Henseende fuldstændig henholde mig til, hvad min højtærede Sidemand (Bjerre) har udtalt; omtrent alt, hvad han sagde, vil jeg kunne underskrive paa hvert Punkt, og jeg maa derfor ogsaa lige som han udtale, at jeg vilde i høj Grad have ønsket, at den højtærede Justitsminister kunde have givet et andet Svar paa den til ham stillede Forespørgsel. Men jeg vil tillige udtale det Haab, at, da den højtærede Justitsministers Ord ikke vare saa bestemt afvisende, det saa dog maa blive Tilfældet, at der maa, om ikke ved Nedsættelsen just af en Kommission, saa paa en anden Maade blive anstillet Undersøgelser om, hvorvidt der kunde indføres en forbedret Ordning.

Hvilke disse Forholdsregler skulde være, der skulde træffes i Stedet for de bestaaende, derom er jeg enig med det ærede Medlem for 2den Areds (P. G. C. Jensen), at det kan en Privatmand ikke udtale sig om, men det maa maaske være mig tilladt at fremkomme med en enkelt Antydning. Var det ikke muligt, at man for at gøre, hvad man kunde for at holde de unge Kvinder tilbage, som vare begyndte at falde, i Stedet for at føre dem længere frem, dertil benyttede kvindelig Medhjælp? I den Forening, som er bleven nævnt — med Hensyn til hvilken jeg dog maaske, da mit Navn blev nævnt, maa have Lov til at sige, at det er en Misforstaaelse, naar jeg er nævnt som Medlem, thi jeg har fulgt den Regel som Rigsdagsmand ikke at ville være Medlem af nogen Forening, om jeg end fuldstændig sympatiserer med den — men i den Forening findes der, det ved jeg, mange ædle, højtindede Kvinder, som, hvor svært den Gerning end kunde være, dog med Glæde vilde staa Staten, det offentlige, bi, hvis der blev rettet en Opfordring, til dem om at være det offentlige behjælpelig med